

ČAJ

Pro chvíle pohody

SRPEN 2016

Časopis Autorů Jičínska

Přečetla jsem tvé básně poctivě

slovo od slova
nevím, kde je začátek
rub světla na límec vrhá stín
nežehlím ráda košile
jsem jen zesilovač
uklízečka slin
neber svá slova zpět

Jindřich TOŠNER

119

Vážení čtenáři,

srpnový ČAJ představuje tvorbu **Jindřicha Tošnera**,
bývalého přednosty Porodnicko-gynekologického oddělení
FN v Hradci Králové. Doktor Tošner vedle své náročné profese
píše poezie, vydal zatím tři sbírky,
ta poslední, „**Láskolamy**“, je k dostání v prodejnách Kosmas,
ale autor nezahálí a připravuje k vydání další dvě sbírky,
a to „**Kaviár k snídani**“ a „**Život na úvěr**.“
A právě z těchto dvou sbírek připravil ochutnávku v dnešním ČAJi.
Třeba právě v té druhé jmenované určitě objevíte spojitost s jeho
povoláním. Autor je členem Střediska východočeských spisovatelů.

Rozhovor ČAJi poskytl **Jiří Lojín**,
je členem Střediska východočeských spisovatelů,
kde jsme se poznali.
Píše do bulletinu Střediska „Kruh“ o knížkách regionálních autorů.
Ale jeho literární aktivity jsou vícečetné,
i když se přiznal, že:
„**Cestu literaturou jsem si musel hledat sám!**“

Regionální autory zastupuje básněmi
„**Uprchlík ze Země klidu**“ a „**Dovolená v Řecku**“
Josef Jindra.

Přeji Vám hezkou druhou polovinu prázdnin!

Václav

HOST ČAJe:

Jindřich Tošner (Doc. MUDr. CSc.) se narodil ve znamení Vah v roce 1947, 25 let pracoval jako přednosta Porodnicko-gynekologického oddělení FN v Hradci Králové. Vydal 3 básnické sbírky: Nic se nestalo (1996), Noční vizita (1996) a Láskolamy (2015). Láskolamy jsou k dostání v prodejnách KOSMAS a na internetové stránce www.kosmas.cz. Opakovaně se účastní scénických čtení v Hradci Králové. Hudebně poetický recitál Láskyplné pas de deux se dočkal 4 repríz. Na podzim 2016 vyjdou další 2 sbírky poesie: Kaviár k snídani a Život na úvěr. Je šéfredaktorem a vydavatelem časopisu Gynekolog, který vychází 25 let. Publikoval více než 140 vědeckých prací. Je spoluautorem 2 učebnic gynekologie a porodnictví, publikoval také 2 knihy esejů: Jak velké ryby chytají gynekologové (2004) a Akreditace kbelíku (2009). Žije v Třeběchovicích pod Orebem. Kromě zájmu o poezii a

literaturu, maluje, fotografuje, hraje tenis, golf, lyžuje, rád chodí po horách, miluje vážnou hudbu i jazz.

Město

klíště v kožichu lesa
chobotnice cest
prsty stožárů na drátech
na ruby líc
pavučina luk v objetí stromů
rybníky rozšířených zřítelnic
skrčené stíny za domy bez obvazu
bojí se otočit
vidět zkázu

Les vrávorá na místě

neudělá krok
po vertikále tlačí stromy
čím větší houšť
tím rychleji
rozlévá horizont
úkryt zvěře

Auta kotvící

u mola domů
silnice teče řekou
k moři náměstí
bezvětrí
domů se vrací s prázdnou
frajeři
bez ryb, bez lahví
čekání dívkám krátí smích
chvilí žehlily, chvilí praly
ted' sní
o nových rybářích

Sněm nadutců

zranění kolektivní viny

dávno porození
němí blázni
slabiny slávy
slyšet chtějí
nejdou-li nahmatat
princové ani žáby
s pivní pěnou na hrudi
bez polibku hlasují
kolo dějin otáčejí
slabí

Hladím poklad po vlasech
předu střemhlav
po hlase poznám oči
všechno co řekneš
vystavím v muzeu pro výstrahu
kdybych zapomněl
zrcadlo pootočím
na dvacet pět hodin žalu

Král by pomohl
ustrašení visatci
točí koly
hluk sedá na posekanou travu
kouř v all inclusive domově
zahořel sladce
závrať, platbu předem
hlídají za dopravce sousedi
dlažební kostky mění
v klatbu

V botě kamínek
padělek vzpomínání
sentimentální kýč k pláči
dojemná show
z plastu
druh vyměněný v porodnici

dvojče strachu
pach nenávisti
důvod proč nejsem doma

Proč nejsem doma

ohlížím se
už nestojí za to někam jít
něco dělat, pochopit perpetuum mobile
oběs mě
mám záruku sotva na pět let
sám se zabít nedokážu
má milá, můj milý
chtěl bych zemřít a znova narodit
objímat děti chvíli

Přečetla jsem tvé básně poctivě

slovo od slova
nevím, kde je začátek
rub světla na límec vrhá stín
nežehlím ráda košile
jsem jen zesilovač
uklízečka slin
neber svá slova zpět

Nech mě být

sto let dělám to samé
jsem šťastný, že mohu žít
jen o tvá slova zakopávám
a pak se bojím vstát
nakonec ležet není tak špatné
když jsme živí
a jídlo nám nosí
bůh

Instantní lež

rozpuštěné vlasy

vroucí voda moci
s mlékem peněz
s cukrem nebo bez
na podšívce kabátu
košile
napáraný steh
rodičů mluvících do větru

Je mi po smrti

co si počne s hodinami
vyoraná myš
ryba na suchu
čerstvý stařec v parku
holubům potřebný
nese-li chléb a nestojí v cestě
do fronty

Slunce sklouzlo do kávy

nevyhlila se, jen se třpytí
lžička
usazená na listech
starých novin
dělá k snídani stín
začíná den
špatných zpráv
croissant vzdechů
ptáci pod stolem
hnízda na stromech

Proč se ti líbí zrovna achát?

oceánem zní
mollově zbarvený
i ve dne mívá noční šaty
trochu modré, špetku zeleně
když sukýnku odhrne
je vrchovatý

Až se jediná molekula spermie homeopata
rozpuští ve vzduchu a v nestřeženém okamžiku
pronikne brankou do tvé zahrady
plné voňavého sekretu z očekávání
vznikne beze mě:

NIC

dítě naší předpokládané touhy
z lásky k Platonovi
draze zaplacený chtíč
příštího pokolení
které nebude

Zem na zimu je plesnivá
hrábneš-li do listí, na ostnech
tráva
vlasy Miss World
po chemoterapii
když se češe
před další kúrou
zraněného stromu
zrcadlem pravdy
nejistým výsledkem
zoufalství

Každý na dně svojí misky
vykukuje přes okraj, než se převrátí
otisk rodičů radí, nespěchej
nahé vyorané myši
k experimentu za živa
čekají sokola
čističe vadné genetické informace

Rozhlas hlásí konec světa
daň z odpadků
vybere samota
za zavřenými dveřmi
klubko nadějí rozmotává
obecní porota
pohyb vzduchu rezavý dech
toxiny nemocných vztahů
přistrkují klíč
broukům na zádech

Nebude to bolet

uspí tě
a pak ucítíš
jako bys nikdy neměla dítě

Za děravými dveřmi chlopní

chodí zmatené krvinky sem a tam
nové stojí rozčilené ve frontě
mají být za chvíli v plicích
v děloze
večer se mají koupat v ledvinách
srdce bije na poplach
povlaku stojatých vod chybí tlak
vzdech odmyká dech
převrhne kád' mykotoxinů na kostech
hlad po kyslíku, cukrové vatě
chutná jedovatě
nakusuje povlak střev
sofistikovaný stroj na klíč
skřípe a řve
na monitoru mozku dlouhá čára
vysoký tón chce nové heslo
restart hned
než hardware zkolabuje
zabije se život skokem z postele
lásce na dohled

Až smuteční hosté odejdou z kostela

najdou si viry
práci v jiném těle
osloví jiného nepřítele
tetelit se budou
v huňatém hnízdě
hříchů
před příští oslavou

Orgasmus vědy

zvedání pokliček kyslíkových duší
nebezpečí pálicí páry, laviny bolesti
závratí
viny co tají objev světa
co všichni dávno znají
a nenalézají

Mitochondrie mají něco za lubem

schovali se za membránou
nesplavný jez nikdy nebyl v řadě
jezinky okounějí
s transportem bílkoviny spřažené
nespěchají
Pacholíčku
otevři a vrať se domů
v buňce je místa habaděj
začne buněčné páření
jestli odejdeš nebudem

Když rodička netlačí

porodnice se s ní nadechuje
vraští nos, mhouří oči a tiskne rty
jako by to bylo pro ni
když se životu nechce ven
porodník se bojí
třepe se strachy
uprostřed noci a tmy

bez lístků
v divadle
za všechny prachy

Kde jsi byla, Artemido

komu jsi při porodu pomáhala
když na pitevně leží tři těla
matka s dítětem
plačící manžel a otec
vzduch bezmoci
výčitky, nadávky
každému, kdo je na ráně

Ráno se zlomilo

už nesvítá
začíná vizita, účtování
tělo má teplotu i dech
puls vratký
skřípot na zádech
divadlo zahořelo z druhé strany
zadrhla se opona, nejde zpátky
na programu je děkování
úklon s květinami
tajná slza mizející lásky
na cestu k domovu
je-li jaký

Sestry otvírají okna nebožtíkům

aby duše mohly odletět
nechodí dveřmi
průvan je odnese jako pírko,
lístek papíru, fakturu, směnku
opuštěák, dovolenku
pak se sejde nemocniční noblesa
ospalý lékař
sestra, koroner
zřízenci, co tělo oblékají na cestu
shluklí zvědavci
pacienti schoulení
v koutech chodeb
kde je smrt jistě nenajde
klepou se strachy při vědomí
že jsou smrtelní
hádají, kdy na ně přijde řada
večer, k poledni ?
pojedou furgonem
nebo koňským spřežením
bojí se, že někdo zapomene
otevřít okna
jim

Dívka už smrt políbila na tváře

čeká poslední objetí,
nemůže jíst, ale ještě dýchá
zapomněla se zeptat, kde má počkat na ženicha
a který den
u stolu začíná další sen
otevívá knihu a sešit
píše anglická slovíčka
passion, betrayal
conviction to death
jako by v nebi porozumět chtěla

andělům
budou-li mluvit anglicky
a nebudou mít žádný spěch

Řádová sestra

slyší ortel smrti
usmívá se
nevím, proč mě tak rychle nahoře chtějí
snad uklízejí
snad dostanu nový úkol
těžší zadání
vyčistit láskou cestu mezi hvězdami
na zemi už nejsem zapotřebí
třeba se vrátím
bude-li bůh chtít
budu mít radost a budu ho ctít
nakonec to tady nebylo tak špatný
jen jsem se musela dívat z jiné strany
lidé bývají zbytečně ustaraní
já vím, že umřu
nebuďte, smutný doktore
berte to, jak to je

„Cestu literaturou jsem si musel hledat sám!“

ROZHOVOR – JIŘÍ LOJÍN

Jiří Lojín je členem Střediska východočeských spisovatelů, píše do bulletinu Střediska „Kruh“ o knížkách regionálních autorů. Sám se přiznává, že má k literatuře „veskrze kladný a silně majetnický vztah“, takže je logické, že jsem jej požádal o rozhovor. Máme totiž několik společných rysů, narodili jsme se ve stejném roce, oba

jsem vystudovali jiné „neliterární“ obory, ale náš život silně ovlivňuje literatura.

- Jiří, vystudoval jsi technický směr, pracuješ jako vývojový pracovník v oblasti elektroniky. Jak ses dostal k literatuře?

Vzpomenout si na určitý moment, kdy jsem se dostal k literatuře, asi nedokážu. Začal jsem číst velmi brzy a přes pohádky – to byla krátká epizoda – jsem se dostal k dobrodružství, reprezentovanému nejprve autory jako Otakar Batlička a ke sci-fi. V té době byla k mání převážně fantastika, které dnes říkám naivní optimistická sci-fi, žádná dystopie. Zanechala ve mně podvědomou naději, že budoucnost není tak temná, jak nám líčí současný hlavní proud tohoto žánru, a jak se může zdát, když se zamýšlíme nad důsledky současných událostí. Vzhledem k množství, v jakém jsem knihy hltal, a omezené produkci tehdejší doby jsem musel zákonitě po čase

sáhnout ke starším autorům. A protože mi tenkrát ještě nikdo neřekl, že jde o nudné klasiky, neměl jsem vůči nim žádnou averzi. Takže nebyl žádný důvod, abych je odmítl. O to víc jsem byl hrdý na autory, které jsem si sám našel. Mohl jsem si bez zábran užívat krásu knih ruských autorů nebo vnikat do díla Ladislava Fukse bez toho, abych dopředu věděl, co v něm mám hledat.

Paradoxně považuji za určitou výhodu, že jsem se celý život zabýval technikou. Z několika důvodů. Cestu literaturou jsem si musel hledat sám, proto jsem zabloudil i do oblastí, kam bych, v případě, že by mě někdo vodil za ruku, nikdy nedošel. A pak – setkal jsem se s lidmi, kterým studium literatury na určitou dobu četbu znechutilo. O nevýhodách mluvit nebudu, jsou jasné a v určitých chvílích je dost pociťuji.

- Přčetl jsem si o tobě, že prý doma buduješ „odbočku Národní knihovny“. Co je na tom pravdy a kolik svazků má tvoje „Národní“ knihovna?

Samozřejmě, jde o určitou nadsázku, přece jen nemám prostory a ani fondy plynoucí ze státního rozpočtu. Časem si o tom promluvím s nějakým vhodným ministrem kultury, věřím, že při stávající fluktuaci na tomto postu se nějaký vstřícný najde. Takže zatím musím, ke svému nevýslovnému žalu, být s nákupem knih velmi opatrný. Kolik jich mám, nevím. Odhaduji něco přes pět tisíc svazků a ročně přibude asi stovka. Automaticky se nabízí otázka: „A vyznáš se v nich?“. Ne, nevyznám. I když jsem mnohokrát přemýšlel, jak je uložit tak, abych o každé věděl, nikdy se mi nepodařilo najít vhodný systém, který by bylo možné aplikovat v praxi. Jsem ale skromný, stačí mi, když alespoň někdy najdu tu, kterou potřebuji. Odměnou je mi pocit tajemna a objevitelského vzrušení, když mezi své knihy přijdu a nacházím ty, o nichž jsem měl jen matné tušení.

- Jsi šéfredaktorem portálu VašeLiteratura.cz.“ Jak ses k tomuto postu dostal? A můžeš nám v krátkosti tyto stránky představit?

Internetový magazín VašeLiteratura.cz zveřejňuje na svých stránkách recenze nových knih, rozhovory s autory i jiné články vážící se k literatuře. Přídomkem magazínu je „literatura pro všechny“ a z toho vyplývá, že se nebráníme žádnému žánru. Proto zde nalezte čtenář recenze současných českých i zahraničních knih, odborných textů, ale i toho, co byste se nerozpakovali označit za úpadkový žánr. Ale i když si o takových knihách můžeme myslet své, musíme respektovat, že existují a čtou se. Některá vydavatelství dokonce drží nad vodou tak, že si občas mohou dovolit vydat i opravdu kvalitní titul.

Jak jsem se stal šéfredaktorem... Jako první ironická odpověď mě napadá: protože to nikdo jiný nechtěl dělat. Ale zkusím vážněji. Protože okolo sebe nemám moc lidí, s nimiž je možné si o knihách promluvit, začal jsem po určité době po internetu trousit své názory na knihy, které jsem právě přečetl. Aby o ta moudra lidstvo nepřišlo. Tak jsem se postupně dopracoval ke psaní recenzí a začalo mě to bavit. Příjemné bylo, že jsem od vydavatelství začal dostávat knihy, jimiž jsem mohl dále rozšiřovat svou knihovnu. Po nějaké době jsem začal psát převážně pro magazín VašeLiteratura.cz a protože mi nevadila ani organizační práce, pomáhal jsem tehdejší šéfredaktorce v této poněkud nudné práci. Když se pro nedostatek času pak musela postu vzdát, vystřídal jsem ji. Práce šéfredaktora takového typu portálu je poněkud jiná, než si lidé představují. Hlavně proto, že vše závisí na dobrovolnosti a nic není placeno. Připomíná spíše úřednicinu, řídit koloběh článků od autorů ke korektorovi, k editorkám a posléze ve formě odkazů k nakladatelstvím. K tomu ještě přibývá komunikace s nakladatelstvími a jinými subjekty.

- Přináší VašeLiteratura.cz i publikační možnosti pro autory?

Ne, uvažovali jsme o této možnosti, ale není v našich silách koordinovat takovou náročnou záležitost. Určitě bych si nepřál, aby stránky VL byly místem, kam si kdokoli může napsat cokoli, znamenalo by to tedy hodnocení kvality příspěvků a mnoho zklamanych autorů.

- Pro literární portál píšeš recenze knih. Jaký jsi čtenář? Kolik knih přečteš třeba za měsíc nebo za rok? A píšeš o všech, nebo jen o těch, které tě zaujaly?

Už jsem naznačil, že čtu hodně. Za rok je to přes sto knih, pokud by se to někomu nezdálo mnoho, připomínám, že chodím do práce a tam si, bohužel, pod lavicí číst nemohu. Postupem času jsem si zvykl psát téměř o všech knihách, které se mi dostanou do ruky. Nebo jinak – čtu ty knihy, o nichž hodlám psát. Musím v této souvislosti zmínit ještě jednu věc. Orientuji se převážně na českou literaturu. Mám pro to své důvody, cítím, že česká literatura je v mnoha ohledech znevýhodněna a zájem čtenářů i nakladatelů se orientuje převážně na tu zahraniční. Od autorů vím, že někteří nakladatelé dokonce nechtějí vydávat české autory, aby nekonkurovali těm zavedeným cizím. Přitom máme mnoho talentovaných a kvalitních spisovatelů odkázaných na samonáklad nebo honorář spíš symbolický. Tím nechci kritizovat nakladatelství, prodat knihu českého autora není jednoduché a jmen, která se dobře prodávají, není mnoho. Ale ani tak vynikající autoři, jako Jiří Hájíček, Miloš Urban nebo Kateřina

Tučková, se neživí výhradně psaním, musejí mít jinou práci. Proto píšu téměř o všech knihách, které čtu, zejména o těch českých, abych je podpořil, přestože o tom, zda recenze skutečně podpoří prodej knihy, lze diskutovat.

- A které tě právě zaujaly? Co bys nám, čtenářům, doporučil?

Jsme na začátku roku, to je pro vydávání nových knih trochu tupá doba, takže zkusím zapátrat v roce minulém. Kniha, na kterou jsem se těšil, byl nový román Miloše Urbana *Urbo Kune*, skvěle napsaná mystifikace s přesahy do sci-fi i do architektury. Po posledních Urbanových knihách, o nichž jsem měl trochu pochybnosti, to byl výborný návrat k původním tématům. Musím se také zmínit o románu Radky Denemarkové *Příspěvek k dějinám radosti*, i když jde o autorku, která je mnoha lidem vysloveně nepříjemná. O to víc si jí vážím, hledá kontroverzní témata, čtenáři se nepodbíží a její texty není snadné číst. Z těch zahraničních – ano, čtu i zahraniční, neignoruji je – bych doporučil známého japonského autora Haruki Murakamiho.

Snažím se sledovat i „produkci“ členů Střediska východočeských spisovatelů a zveřejňovat recenze jejich knih v bulletinu *Kruh*, i tam jsem narazil na velmi dobré knihy. Nemohu jmenovat všechny, a tak doufám, že se nikdo neurazí, když se zmíním jen o výtečné povídkové knize Lubomíra Macháčka *Zelené vdovy*.

- A co ty jako autor?

Já a autor. To je taková zvláštní věc. Ke psaní jsem se ve skutečnosti dostal náhodou a relativně nedávno. Rok poté, co jsem napsal recenzi knihy *Ikarovy monology*, oslovil mě její autor Jan Kameníček s nabídkou napsat společně knihu. Původně to měl být rozhovor s autorem, poté se kniha od původního tématu odchýlila a druhou část jsme věnovali psaní. Já jsem dostal roli začínajícího spisovatele a posílal jsem texty, k nimž psal Jan Kameníček své připomínky. Psaní je ovšem návykové, takže jsem nezůstal jen u těch povídek, určených pro knihu *Zdánlivé zbytečnosti*, ale pokračoval jsem dál. Povídky zveřejňuji v *Bulletinu Kruh* a na stránkách literárně-kulturní revue *Partonyma*. Minulý rok mi vyšla sbírka povídek *Noc je nekonečná*, drobná knížka, kterou jsem si za pomoci výtvarníka Jana Vojtíška vymazlíl tak, aby byl na ni pěkný pohled a příjemně se v ní listovalo.

- Jaká je podle tvého názoru česká současná literatura? Někdy mám

pocit, že se více prosazují mladé ženy autorky než muži (Denemarková, Tučková, Pilátová, Hůlová, Dousková atd.) Co ty na to?

Pokud člověk sleduje nářky některých literárních kritiků, může nabýt dojmu, že je česká literatura v troskách a nic nového nevzniká. Já si to nemyslím. Jistě, od osvědčených autorů, pevně zakotvených ve svých tématech a ve svých stylech, můžeme těžko čekat nějakou převratnou novinku, málokterý autor má takovou odvahu, jako třeba již zmíněný Miloš Urban, aby každým románem vstupoval do jiných vod a riskoval tak odmítnutí čtenářem. Noví autoři se prosazují velmi těžce, přitom to chimérické „něco nového“ bychom mohli očekávat právě od nich. Zdá se, že právě tady existuje jakási mezera. Avšak otevírali bychom velmi široké téma, o němž by se dalo dlouze diskutovat.

Máš pravdu v tom, že se ženy v literatuře prosazují stále více. Považuji to za pozitivní trend, za posun v myšlení převážně maskulinní společnosti. Myslím si, že ženy mají schopnost se vyjadřovat otevřeněji, přímočařeji a stávají se stále srozumitelnější i čtenářům-mužům. Právě ty autorky, které jsi jmenoval, dokážou tnout do živého nebo zpracovávat své zkušenosti z dlouhodobých pobytů v zahraničí. Ženy se také vyznačují větší empatií a menší tendencí k exhibici a pseudointelektuálským plkům. Nemá ale smysl třídit literaturu podle pohlaví autora, není důležité, kdo knihu napsal, ale jaká je.

- Jsi vlastně recenzentem nebo by se dalo říct i kritikem. Potřebuje autor kritiku? A máme dostatek kvalitních kritiků?

Autor potřebuje především zpětnou vazbu – feedback. A ta funguje přesně tak jako v mém oboru, v elektronice. Pokud je příliš záporná, systém je utlumen, v případě nekriticky kladné se systém stane nestabilním a autora to může negativně ovlivnit. Necítím se být kritikem, v knihách hledám především to kladné, nepodrobuji je důkladné analýze, chci čtenáře upozornit především na to, co se mi líbilo a co by se mohlo líbit i jiným. Tím nechci říct, že bych jen chválil, ale pravdou je že ke knihám přistupuji pozitivně. Kvalitní kritiky máme, ale také se ztrácí v množství knih, což má za následek, že se jejich většina soustředí na určitou skupinu knih, k jiným se ani nedostanou. Na mnohých je poznat, že knihy čtou z povinnosti, a občas mám dojem, že knihu, o níž píšou, ani nedočetli do konce. Také nemám rád, pokud se kritik skrývá za komplikovanou terminologií tak, že je jeho text prakticky nečitelný. Samozřejmě, že terminologie je na místě, ale pokud plní svůj účel, pokud umožní vyjádřit myšlenku zkratkou, zjednodušuje a nezatemňuje podstatu. Zkrátka pokud člověk píše kritiku nebo i recenzi, musí potlačit vlastní ego, chuť exhibovat, zlomyslnost i

závist, že autor dokázal to, co on ne. Myslím si však, že většina kritiků i recenzentů dokáže být objektivní, podat svůj názor srozumitelně a bez snahy autora zesměšnit. Proto doufám, že česká literatura bude stále životaschopná a bude přinášet radost mnoha čtenářům.

Děkuji za rozhovor.

Václav

Z TVORBY JOSEFA JINDRY

Uprchlík ze Země klidu

Už překonal jsem bahno řeky Léthé
a teď si zrovna čistím boty
a jedna s druhou se mi plete,
tak kterou vkročím do samoty?

Ticho, klid ,umrlčí puch,
stálo mi tohle snad za to?
Ani zde není čistý vzduch,
tak zpátky přes to bláto!

Že nemám zlata ani gram,
jak projdu branou asi ?
Koukněte, já jsem emigrant
ze Země klidu a spásy.

Chci zas se bavit zlodějskou slávou,
vidět ctít právo na korupci
a smíchem v parlamentě kroutit hlavou,
co jako duch mám pro legraci.

Celník už vyšel ze svých vrat.
Odmítnout ? - Vidí, že je to marné.
„Když jste se tím chtěl jen pokochat,
tak to jste tady správně !“

Dovolená v Řecku

Sedí dívka u Jónského moře,
řeší něco v notýsku
lepší tváře zachmuřené,
nohy skrývá do písku.

Moře času u Řeckého moře,
řek jsem dívce zachmuřené tváře,
překvapeně zřela nevinně.
Asi to je Řekyně.

Na pobřeží Egejského moře
dívka leží, oděná dost spoře.
Záře z tváře, černé vlasy,
Řekyně to bude asi.

Řekl jsem to samé řecky,
přeložit to šlo však ztěžka
Zřela na mě uzarděně.
Ona byla zřejmě Češka

ČAJ pro chvíle pohody

č. 119, srpen 2016, ročník XV

Vydáno 5. srpna 2016 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!